

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) P. V., b) A. V.**, oba zastoupeni Mgr. Patrikem Personou, advokátem se sídlem Bedřicha Smetany 1916, Uherský Brod, proti žalovanému: **Městský úřad Turnov**, se sídlem Antonína Dvořáka 335, Turnov, zastoupený Mgr. Danielou Hnídkovou, advokátkou se sídlem Podhorská 434/6, Jablonec nad Nisou, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **P. V.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. SÚ/1551/21/HDR, č. j. SU/21/1585/HAI, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 12. 2022, č. j. 30 A 50/2021-177, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností brání proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 12. 2022, č. j. 30 A 50/2021-177. Tímto rozsudkem krajský soud zrušil v záhlaví označené rozhodnutí stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku. Odkázal na to, že o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může žádat i správní orgán. Stěžovatel je po zrušení rozhodnutí krajským soudem vázán zákonnými lhůtami pro vydání rozhodnutí. Pokud by však ve věci rozhodl a Nejvyšší správní soud poté zrušil rozsudek krajského soudu, stála by vedle sebe dvě (pravděpodobně rozdílná či dokonce opačná) správní rozhodnutí. Právě tento nežádoucí stav představuje nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám.

[3] Žalobci ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku odkázali na usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, podle něhož hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádné další důvody však stěžovatel neuvedl.

[4] Osoba zúčastněná na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.

[6] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1. výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2. přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Soudní řád správní koncipuje odkladný účinek jako výjimečný institut. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy přitom má navrhovatel, od něhož se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku výkonu nebo jiných právních následků napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, dále také vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a konečně i uvedení jejího rozsahu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovateli oproti jiným osobám jsou přitom vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci.

[8] Konkrétně problematikou tzv. „obživlých“ správních rozhodnutí nastíněnou stěžovatelem v jeho návrhu se rozšířený senát opětovně zabýval v již citovaném usnesení č. j. 10 Ads 99/2014-58. Konstatoval, že tato „*obtížně řešitelná procesní situace (není) bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru krajského soudu a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku.*“ Argumentoval, že pokud by se považovala „*pouhá hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí sama o sobě za újmu, musel by být odkladný účinek přiznáván téměř ke každé žádosti správního orgánu, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno. Tento postup by odporoval smyslu a účelu zákonné úpravy a mohl by vést i k nerovnosti stran. Zatímco žalobce by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dosáhl jen za skutečně výjimečných okolností, žalovanému správnímu orgánu by ve většině případů stačilo pouze to, že krajský soud jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přestože je tedy nutno existenci dvou rozhodnutí v téže věci hodnotit jako negativní, jedná se o důsledek povahy kasační stížnosti jako mimořádného opravného prostředku. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocnými rozhodnutími krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci kasační stížnosti jako opravného prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů.*“ Rozšířený senát proto uzavřel, že „*brozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti*“.

pokračování

[9] Stěžovatel v projednávané věci netvrdí žádný jiný důvod pro přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti, nežli právě možnost „obživení“ jeho (nyní napadeným rozsudkem zrušeného) správního rozhodnutí v důsledku případného zrušujícího rozsudku kasačního soudu, a s tím související hrozbu potenciální existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci. Tato skutečnost však není podle rozšířeného senátu sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku. Stěžovatel tedy neprokázal existenci závažné újmy hrozící mu v důsledku výkonu nebo jiných právních následků napadeného rozsudku. Soud ji proto ani nepoměřoval s újmou, jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout žalobcům nebo jiným osobám; stejně tak se nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatel je ze zákona osvobozen od placení soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], nerozhodoval Nejvyšší správní soud o poplatkové povinnosti za návrh na přiznání odkladného účinku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně

senátu